

- 8) karę wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe — odpowiednio, przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji, oraz przełożony dyscyplinarny uprawniony na podstawie odrębnych przepisów,
- 9) karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do nadterminowej zasadniczej służby wojskowej lub do czynnej służby wojskowej pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego albo do zawodowej służby wojskowej — przełożony dyscyplinarny, który wymierzył karę w pierwszej instancji,
- 10) karę usunięcia z nadterminowej zasadniczej służby wojskowej lub z czynnej służby wojskowej pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego albo z zawodowej służby wojskowej — dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni nadterminową zasadniczą służbę wojskową, lub organ uprawniony, na podstawie odrębnych przepisów, do wydalenia ze służby kandydackiej albo zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.
2. Do wykonywania kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 59 ust. 5 ustawy, są uprawnione organy określone w zarządzeniu wykonania tej kary, wydanym przez wojskowy sąd garnizonowy.
- § 3. 1. Środek dyscyplinarny wykonuje, z zastrzeżeniem ust. 2, przełożony dyscyplinarny, który orzekł w pierwszej instancji.
2. Środek dyscyplinarny wykonuje także dowódca jednostki wojskowej, w której ukarany pełni czynną służbę wojskową, jeżeli został wskazany w orzeczeniu o zastosowaniu środka dyscyplinarnego.
3. Do wykonywania środka dyscyplinarnego zastosowanego przez sąd wojskowy są uprawnione organy określone w zarządzeniu jego wykonania, wydanym przez wojskowy sąd garnizonowy.
- § 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. R. Szeremietiew

823

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 27 sierpnia 1999 r.

w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych.

Na podstawie art. 527 § 5 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 5 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 556 i Nr 160, poz. 1083) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłatę od kasacji ustala się na kwotę:

- 1) 450 zł w sprawie, w której wyrok wydał wojskowy sąd garnizonowy,

- 2) 750 zł w sprawie, w której w pierwszej instancji wyrok wydał wojskowy sąd okręgowy.

§ 2. Jeżeli obowiązek uiszczenia opłaty powstał przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, opłatę tę pobiera się w dotychczasowej wysokości.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: J. Onyszkiewicz

824

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OCHRONY ŚRODOWISKA, ZASOBÓW NATURALNYCH I LEŚNICTWA

z dnia 16 sierpnia 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad zabezpieczenia przeciwpożarowego lasów.

Na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. Nr 101, poz. 444, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 91,

poz. 409, z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 121, poz. 770 i Nr 160, poz. 1079, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 49, poz. 484) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabezpieczenie przeciwpożarowe lasów dostosowuje się do kategorii i stopnia zagrożenia pożarowego lasów.

§ 2. 1. Ustala się jedną z trzech kategorii zagrożenia pożarowego lasu, zwaną dalej „kategorią zagrożenia”:

- 1) kategoria zagrożenia I — duże zagrożenie pożarowe,
- 2) kategoria zagrożenia II — średnie zagrożenie pożarowe,
- 3) kategoria zagrożenia III — małe zagrożenie pożarowe.

2. Sposób ustalania kategorii zagrożenia określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Dla lasów I i II kategorii zagrożenia ustala się, za pomocą stopnia zagrożenia pożarowego lasu, zwanego dalej „stopniem zagrożenia”, bieżące zagrożenie pożarowe.

2. Metodę ustalenia stopnia zagrożenia określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. 1. W okresach występowania I, II lub III stopnia zagrożenia pożarowego jest wymagane prowadzenie obserwacji lasów o powierzchni powyżej 100 ha, mające na celu wczesne wykrycie pożaru, zawiadomienie o jego powstaniu, a także podjęcie innych działań zmierzających do ugaszenia pożaru.

2. Obserwacja lasu, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona w formach:

- 1) stałych punktów obserwacji naziemnej, zwanych dalej „punktami obserwacji”, lub
- 2) przez naziemne patrole przeciwpożarowe albo patrole lotnicze.

§ 5. 1. Punktami obserwacji są wieże obserwacyjne lub stanowiska obserwacyjne usytuowane na obiektach lub wzniesieniach, pozwalające na obserwację w promieniu co najmniej 10 km.

2. Punkt obserwacji wyposaża się w urządzenia umożliwiające wykrycie pożaru, przez określenie miejsca i czasu jego wystąpienia, oraz w środki łączności, książkę meldunków i instrukcję postępowania dla osoby prowadzącej obserwację.

3. Położenie punktów obserwacji lasu zaliczonego do I kategorii zagrożenia powinno zapewniać możliwość obserwacji lasu co najmniej z dwóch punktów obserwacji.

4. Nie jest wymagana obserwacja z punktów obserwacji:

- 1) lasów zaliczonych do I kategorii zagrożenia o powierzchni do 1000 ha,
- 2) lasów zaliczonych do II kategorii zagrożenia o powierzchni do 2000 ha,

jeżeli zapewniono inne sposoby obserwacji.

§ 6. Naziemne patrole przeciwpożarowe organizuje się w razie braku innych form obserwacji.

§ 7. Obserwacja lasów zaliczonych do III kategorii zagrożenia jest prowadzona w uzgodnieniu z komendantem powiatowym Państwowej Straży Pożarnej.

§ 8. 1. Drogi leśne, wykorzystywane jako dojazdy pożarowe, powinny być utrzymane w sposób zapewniający ich przejezdność oraz oznakowane i ponumerowane.

2. Drogi, o których mowa w ust. 1, budowane lub przebudowane po wejściu w życie rozporządzenia powinny posiadać:

- 1) nawierzchnię gruntową lub utwardzoną o nośności co najmniej 100 kN i nacisku na oś 50 kN,
- 2) promienie zewnętrzne łuków o długości co najmniej 11 m,
- 3) odstępy pomiędzy koronami drzew do wysokości 4 m liczonej od nawierzchni jezdni co najmniej 6 m,
- 4) szerokość jezdni co najmniej 3 m,
- 5) plac manewrowy o wymiarach co najmniej 20 x 20 m, w przypadku drogi nieprzelotowej,
- 6) mijanki o szerokości co najmniej 3 m i długości 23 m położone od siebie w odległości nie większej niż 300 m z zapewnieniem z nich wzajemnej widoczności, w przypadku dróg jednopasmowych.

§ 9. 1. Odległość dowolnego punktu położonego w lesie do najbliższej drogi, o której mowa w § 8 ust. 1, nie powinna przekraczać:

- 1) 750 m — dla lasów I kategorii zagrożenia,
- 2) 1500 m — dla lasów II kategorii zagrożenia.

2. W lasach zaliczonych do III kategorii zagrożenia drogi, o których mowa w § 8 ust. 1, powinny umożliwiać dojazd jednostek ratowniczych do miejsca pożaru, punktów czerpania wody oraz dróg publicznych.

§ 10. 1. Zabezpieczeniu przeciwpożarowemu lasów służą pasy przeciwpożarowe w lasach położonych przy obiektach mogących stanowić zagrożenie pożarowe lasu.

2. Wyróżnia się następujące rodzaje pasów przeciwpożarowych, o których mowa w ust. 1, oraz sposoby ich wykonania:

- 1) pas przeciwpożarowy oddzielający las od drogi dojazdowej, nie będącej drogą publiczną, do zakładu przemysłowego, obiektu magazynowego stanowi drzewostan o szerokości 50 m, licząc od skraju lasu, pozbawiony martwych drzew, gałęzi, chrustu, nieokrzęsanych ściętych drzew oraz pozostałości po wycinie drzew,
- 2) pas przeciwpożarowy oddzielający las od drogi publicznej, zakładu przemysłowego, obiektu magazynowego, obiektu użyteczności publicznej oraz poligonu wykonuje się w sposób określony w pkt 1, z tym że w odległości 2 do 5 m od granicy lasu wykonuje się bruzdę o szerokości 2 m oczyszczoną do warstwy mineralnej.

3. W razie zagrożenia pożarowego można urządzać także inne rodzaje pasów przeciwpożarowych, według zasad gospodarki leśnej.

4. Sposób wykonywania pasów przeciwpożarowych, o których mowa w ust. 3, zależy od kategorii zagrożenia pożarowego, wieku drzewostanów oraz miejsca zakładania pasów przeciwpożarowych.

5. Obowiązek urządzania i utrzymywania pasów przeciwpożarowych określają odrębne przepisy.

§ 11. 1. Na 10 tys. ha lasu lub dla nadleśnictwa albo parku narodowego organizuje się co najmniej jedną bazę sprzętu przeciwpożarowego.

2. Wyposażenie bazy sprzętu przeciwpożarowego stanowi w szczególności:

- 1) dla lasów I kategorii zagrożenia — 10 gaśnic uniwersalnych, 50 łopat, 2 pługi do wyorywania pasów przeciwpożarowych, samochód gaśniczy średni lub lekki albo przyczepa ze zbiornikiem na wodę o pojemności minimum 400 l, z możliwością podawania środka gaśniczego,
- 2) dla lasów II kategorii zagrożenia — 10 gaśnic uniwersalnych, 30 łopat, pług do wyorywania pasów przeciwpożarowych, samochód gaśniczy lekki lub samochód dostosowany do przewozu co najmniej 200 l wody oraz palet z gaśnicami uniwersalnymi,
- 3) dla lasów III kategorii zagrożenia — 10 gaśnic uniwersalnych, 30 łopat, pług do wyorywania pasów przeciwpożarowych.

§ 12. Zakaz wstępu do lasu wprowadza się przy III stopniu zagrożenia pożarowego, jeżeli przez kolejnych 5 dni wilgotność ściółki mierzona o godzinie 9⁰⁰ będzie niższa od 10 %.

§ 13. 1. W razie wystąpienia pożaru lasu, po zakończeniu akcji gaśniczej powierzchnia pożarzyska powinna być zabezpieczona.

2. Dozorowanie pożarzysk trwa do czasu wygaśnięcia ognia.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa: *J. Szyszko*

Załączniki do rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 16 sierpnia 1999 r. (poz. 824)

Załącznik nr 1

SPÓSÓB USTALANIA KATEGORII ZAGROŻENIA POŻAROWEGO LASU

Zaliczenie lasów do kategorii zagrożenia następuje na podstawie charakterystyki udziału siedliskowych typów lasu i klas wieku drzewostanów, średniej liczby pożarów w roku w nadleśnictwie, obliczanej co najmniej z okresu 10 lat, zanieczyszczeń przemysłowych, intensywności ruchu turystycznego oraz uśrednionej wartości współczynnika hydrotermicznego Sielaninowa, zwanego dalej „k”, biorąc jego wartości z najbliższej stacji meteorologicznej co najmniej za okres 5 lat.

Zaliczenie obszaru leśnego do danej kategorii zagrożenia ustala się następująco:

1. Z danych tabeli 1 bierze się wartość (w punktach) zagrożenia pożarowego wynikającego z udziału siedliskowych typów lasu i klas wieku.